

PRAVÁŘI ČASU

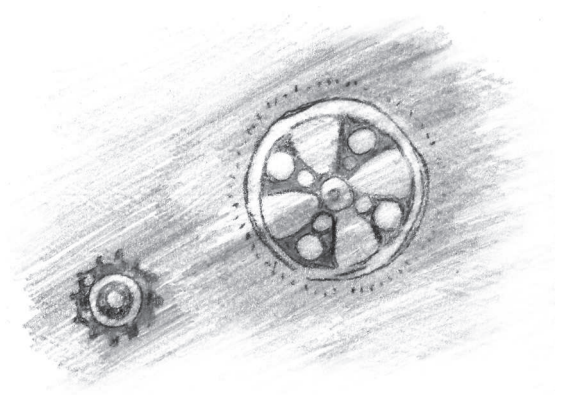
TAJNÁ
ORGANIZACE

NAĎA
REVILÁKOVÁ

ILUSTRACE BARBORA CHLASTÁKOVÁ

OPRAVÁŘI ČASU 2

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Naděžda Reviláková, 2025

Illustrations © Barbora Chlastáková, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5776-3 (pdf)

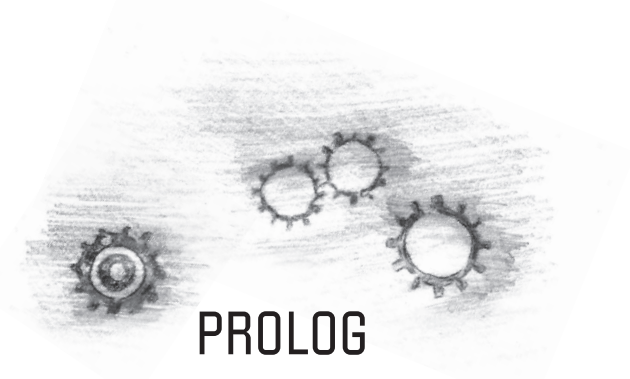
NAĎA REVILÁKOVÁ

 PRAVÁŘI
TAJNÁ
ORGANIZACE **ČASU**

ILUSTRACE BARBORA CHLASTÁKOVÁ

Máte pocit, že si dokážete zorganizovat čas?
Tak si dejte pozor, aby čas nezorganizoval vás.

PROLOG

Květen 2024

Vzpomínáte, jak skončil první díl?

Když Mirek s Majou zmizeli, Radomila si povzdechla a sebrala ze stolu sklenice, aby je umyla.

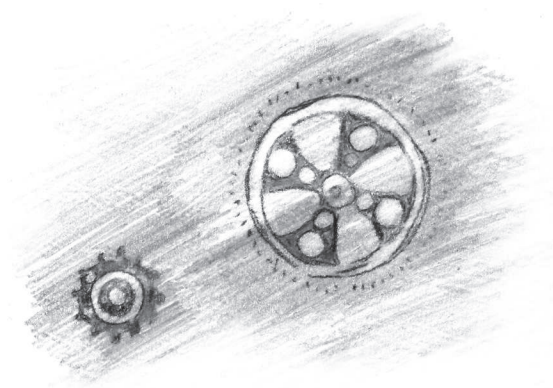
„Nejsou ta pravidla poněkud krutá?“ pronesla a podívala se s lehkou výčitkou na Ctirada. „Opravdu bylo nutné je vrátit až do chvíle, než se o cestování časem dozvěděli?“

„Nejsou krutá, ale přísná. Kruté by pro nás bylo, kdyby pravidla přestala platit.“ Kývl k oknu. Radomila se podívala ven. Zahradní brankou právě vešel Mirek, v ruce plechovku koly, přes rameno tašku z posilovny. Vypadal bezstarostně. Na chvíli se zastavil a podíval na zahradní houpačku. V jarním vánku se lehce pohupovala. Všiml si, že občas tohle osamělé houpačky dělávají. Jako by na nich seděl duch. No nic. Co s načatým květnovým odpolednem? Že by si přečetl něco od Čapka a pak vyrazil s kámošema někam do klubu? Nedávno zmiňovali jakýsi Dotyk, mohl by ho prubnout.

Maja mezitím kráčela po ulici Na Hřebenkách. V tašce měla čerstvé rohlíky. Plánovala si, že se bude celý den

válet, ale máma trvala na tom, že musí do krámu. Život je někdy fakt krutej. Na chvíli měla pocit, že ji sledují cizí oči. Rozhlédla se, ale v ulici nikoho nespatriila. No nic, půjde dál, co s načatým odpolednem, když už stejně musela vstát? Že by zavolala holkám, aby vyrazily po obchodech a pak třeba do Dotyku?

I. ČÁST

01

Tma, vlhko, zápach zatuchliny a pravidelný klapot kapek padajících na mokrou zem. Místo, kam byste si na procházku určitě nevyšli. Někdo se sem však přece vydal. Dokonce naprosto záměrně a s jasným cílem. Kroky se blíží, světlo baterky proráží neproniknutelnou temnotu a odhaluje, co bylo doteď lidským očím skryté. Cihly na stěnách obalené zelenou řasou a ta pokrytá kapkami. Klenutý strop s výškou necelé dva metry, čahoun by musel jít sehnutý. Podél stěn vede z každé strany vyvýšený chodník a uprostřed koryto, kterým protéká něco nechutného. Ani nechcete domýšlet, co všechno v tom proudu splašků nejspíš plave. Můžeme se však dovtípit, kde se náš neznámý narušitel krysího ráje ocitl. V podzemí staré kanalizace.

Příchozí pevně svírá baterku a opatrně před sebe klade jednu nohu za druhou. Plíží se podél stěny, jako by s ní snad chtěl splynout. Jako by se chtěl schovat před zraky cizích pozorovatelů. Nesmysl. Kdo by tu čekal na osamělého příchozího? V místech, kam nikdo nechodí.

Sune se krok za krokem dál, s námahou dýchá těžký vzduch. O to obtížněji, že mu obličej kryje rouška. Jen oči nad ní nervózně těkají. Je celý v černém, vlasy

schované pod kapucí. I rouška je černá. Kdo se pod tou temnou slupkou skrývá? Je to muž, nebo žena? Mladý, nebo starý? Může to být úplně kdokoliv. Zastaví se u křižovatky podzemních chodeb. Vytáhne mapu. Papírovou. Mobil by tady byl k ničemu, chybí signál. Posvítí si na mapu baterkou. Ruce se tomu člověku chvějí. Zvedne pohled a zadívá se na nejbližší stěnu. Zamíří na ni světlem a pečlivě ji zkoumá. Něco hledá. A už to má. S úlevou si oddechne. Ve stěně je vyrytá téměř neznatelná šipka. A u ní potvrzení, že jde správnou cestou. Symbol ozubeného kolečka.

Pokračuje ve směru šipky. Dojde k nové křižovatce, i tady najde šipku s ozubeným kolečkem. Bez šipek by v tomhle bludišti každý jistojistě zabloudil. On či ona však neztrácí odhodlání, ví, že na konci cesty čeká vytoužený cíl. Jaký asi? V místech, kam by se nikdo dobrovolně nevydal, se musí ukrývat něco hodně cenného.

A najednou chodba končí. Před ním je jen cihlová stěna pokrytá zeleným lepkavým slizem. Znovu se podívá do mapy. Není pochyb, došel k cíli. Důkladně propátrá kuzelem baterky místo po místě, cihlu po cihle. Nic, co by vybočovalo z normálu. Jenže dotyčný ví, že tu něco být musí. Sáhne na stěnu rukou. Je to odporně slizké, ale potřebuje mít v prstech cit. Kdyby použil rukavice, mohl by minout to, co hledá.

Vtom mezi spáry cihel objeví jednu, za kterou lze zastrčit prsty. Udělá to a zatáhne. Otevře malý poklop a za ním se skrývá něco, co by v těchto místech nikdo nečekal. Obličej mu ozáří modravé mihotavé světlo. Ve stěně se leskne zapuštěná skleněná dotyková obrazovka, na které svítí nápis: „Vstup pomocí biometrie. Naskenujte otisk prstu.“ A pod nápisem ozubené kolečko, kam má příchozí svůj prst přiložit.

Teď musí jednat rychle. Kdo ví, kolik má času, než si někdo všimne, že je kamera tam uvnitř vyřazená z provozu.

Svůj prst na požadované místo však nepřiloží. Sáhne do kapsy a vytáhne malý sáček. Vyklepe z něj do dlaně podlouhlý zahnutý předmět. Pahýl cizího ukazováčku. Pevně ho sevře studenou rozechvělou rukou. Ujistí se, že hřeje. Sám ho v kapse vyhřál na teplotu vlastního těla. Pro jistotu na něj ještě několikrát dýchne a pak jeho špičku přiloží na požadované místo. Obrazovka třikrát modře zabliká a dlouho nepoužívaný mechanismus posuvných dveří se dá skřípavě do pohybu.

Osoba v černém s úlevou sleduje, jak se část stěny odsouvá a objevuje se tmavý prostor. Ve chvíli, kdy vchází dovnitř, se v něm rozsvítí světla. Doširoka rozvřenými očima fascinovaně hledí kolem sebe. Místnost ve tvaru krychle o výšce tři metry má i v protější stěně stejné posuvné dveře jako ty, kterými se vchází z kanalizace. Zbytek stěn až po strop zaplňují police s malými bílými lahvičkami. Všechny jsou podobné, bez nápisu, v něčem se však přece liší. Mají na sobě stejný znak, jaký byl u šipek na stěnách. Ozubené kolečko. Některá kolečka jsou růžová, jiná žlutá, opodál zahlédne modrá, kousek vedle zelená či černá... Dotyčný stojí a nevěřícně na tu záplavu lahviček kolem sebe zírá. To je neuvěřitelné... Tak se to přece podařilo. Plán vyšel! Legenda o kanalizačním vstupu do skladiště nelhala.

Jednu lahvičku popadne a strčí si ji do kapsy. Vtom se však celou místností rozezní zvuk poplašeného zařízení. Trhne sebou a srdce se mu divoce rozbuší. To snad ne! Alarm? O téhle pojistce nevěděli. Chce se vrhnout ke dveřím, ale už jen bezmocně sleduje, jak zajely na původní místo. Je v pasti. Odtud není úniku. Alespoň ne

normální cestou. Rychle sáhne do kapsy, znovu vytáhne lahvičku a rozšroubuje ji. Vysype z ní na dlaň žlutou pilulku, lehce přizvedne roušku a hodí prášek do pusy.

Mezitím se jinou chodbou, s betonovými stěnami i podlahou, řítí trojice mužů. Doběhnou ke dveřím, vedle kterých svítí dotykový displej. Jeden z nich přiloží prst na symbol ozubeného kola a posuvné dveře se před nimi otevrou. Postupně se za sebou vsoukají dovnitř místnosti. Té stejné místnosti, do níž před chvílí vešel náš zahalený neznámý, jen protějším vstupem. V malém prostoru je trojice mužů namačkána na sebe. Ani se nemusejí rozhlížet. Nikdo další kromě nich by se sem stejně nevešel. Jeden z mužů se postaví ke stěně a na dotykovou obrazovku přiloží prst, alarm ztichne.

„Nikdo tu není. Nejspíš planý poplach,“ pronese ke zbytku příchozích.

„Možná sem vlezl pavouk. Nebo krysa,“ pokrčí rameny druhý a znechuceně se rozhlédne po podlaze.

„Jak asi?“ zeptá se pochybovačně třetí. „Vždyť je to tu neprodyšně uzavřené, sem nebo ven neproklouzne ani myš.“

„Tak se ten alarm prostě porouchal. To je klidně možné, když už se porouchala kamera,“ shrne ten krajní a otočí se k východu. Dva zbylí ho následují. Poslední se ještě naposledy obrátí a obhlédne prostor s vyskládanými lahvičkami. „Dvě poruchy najednou?“ zabručí. „To by byla dost velká náhoda.“

Dveře se za nimi zasunou a místnost se vzápětí opět ponoří do temnoty.

02

Mirek se jako každou neděli vypravil dopoledne do fitka. Pak se chvíli učil na písemku z fyziky, než ho máma zavolala k obědu. Po obědě si sedl s knížkou – svým oblíbeným Karlem Čapkem – na své oblíbené místo do zahrady. Bylo obyčejné, líné, květnové nedělní odpoledne. Zahradní houpačka se s ním lehce pohupovala ve větru, což bylo docela příjemné, ale vítr vál čím dál studenější a začalo to být příjemné o poznání míň. Zalezl do svého pokoje a přemýšlel, co s načatým odpolednem. Kluci ze třídy se na whatsappu domlouvali, že zajdou do nějakého klubu, kde Mirek ještě nikdy nebyl. Jmenoval se Dotyk. Ale vlastně proč ne, prý tam dobře hrajou. Než tu trčet sám zalezlý v pokoji může vyrazit mezi lidi. Tak napsal, že se přidá, a začal hledat svoji oblíbenou mikinu, bez které by se v tomhle větrném odpoledni neobešel. Jenže mikina nikde. Prohledal už pokoj, věšáky na chodbě i skříň vedle nich. Pak ji sice našel, ale na sušáku v koupelně, čerstvě vytaženou z pračky.

Podíval se z okna na větve stromů, které se ohýbaly ve větru. Přece jeho společenský život neztroskotá na takovém detailu, jako je mokrá mikina? A pak ho něco napadlo. Musel se pousmát. Znovu seběhl ke vstupním

dveřím a vytáhl z šatní skříně tátovo sako. Proč by do hudebního klubu nemohl vyrazit za slušňáka? Kluky tím pobaví a na holky třeba udělá větší dojem než ve vytahané mikině. Jen raději rychle zmizet, aby táta nezjistil, že mu tahá ven sako, které on nosí do práce. No co, stejně by si ho bral až zítra, takže si toho ani nevšimne.

A tak Mirek vyrazil v saku, které mu bylo jen nepatrně větší, vstříc svému osudu. S klukama měli sraz na metru. Mirek kvůli rychlému úprku z domova dorazil jako první a s dost velkým předstihem. Postával u vstupu k eskalátorům, koukal na lidi, kteří vyjížděli nahoru a zase zajížděli dolů, a nudil se. Po chvíli si vedle něj stoupl nějaký chlap, nejspíš taky na někoho čekal. Pustil by ho obratem z hlavy, kdyby se ten chlápek nezačal chovat divně. Kam popošel Mirek, tam se nalepil na něj. Bylo to dost otravné, už si říkal, že ho zpraží pohledem, když se k němu ten chlap naklonil a zašeptal: „Kterej ty seš? Že tě neznám.“

„Já vás taky neznám, no a co?“ odpověděl Mirek podrážděně a popošel o kus dál. Ten člověk mohl být tak ve věku jeho otce, ale menší a hubenější. Odradit se nenechal, zase připochoval a postavil se přímo před Mirka.

„Měl bych tě znát, když patříme k sobě,“ pronesl důrazně. Mirek si ho znechuceně změřil pohledem. To snad není možné. V zalidněném metru uprostřed Prahy v neděli odpoledne narazí na nějakého úchyla, který se na něj chce nalepit? Mirek byl odhodlaný se s ním vůbec nebavit a raději odtud zmizet, pokud to bude nutné. Chlap pátravě sledoval jeho znechucený pohled a mlčky si poklepal na sako. Mirek si ho prohlédl a pak si uvědomil, že má na sobě dost podobné. A co jako s tím? Sako je snad poznávacím znamením pro magory? Nahlas se

zeptat nestačil, chlápek na něj vychrlil další šílenost: „Nejsi náhodou na zvěstování trochu mladý?“

Mirek na něj vykulil oči.

A chlápek pokračoval „Kolik ti vůbec je?“

„Do toho vám snad nic není.“ Mirkovi s tímhle člověkem totálně došla trpělivost. Otočil se a vyrazil pryč. Počká na kluky nahoře v parku. Pak si ale všiml, že se ten otrava vydal za ním. Mirek se dal do klusu. Vyběhl eskalátory a rychle zahrnul do boční ulice. Proběhl ji a do parku se vrátil celý udýchaný. V saku mu při tom běhu bylo pěkně vedro. Litoval, že si ho vzal, takový lapač magorů a potu.

Jak se řítíl po chodníku parkem, taktak se vyhnul holce, která šla pomalu před ním. Trochu jí dal loktem do boku. S funěním se zastavil, otočil, aby se omluvil, a v té chvíli ztuhl. Byla to pěkná blondýnka, štíhlá, vysoká, přesně jeho typ. Nebo teda spíš typ každého kluka, kterého znal. Jenže když se jí zahleděl do očí, zažil něco, co nikdy předtím. Jo, jasně, i dřív znervózňel, když se na něj nějaká pěkná holka podívala, ale z pohledu téhle se mu doslova zatočil svět. Asi to bylo tím během v teplém saku, už tak byl dost ufuněný a rozhycovaný. Ale ty její oči jako by v něm rozvířily uragán pocitů, které doteď nepoznal. Když mu někdo vyprávěl o lásce na první pohled, vždycky se tomu vysmál. Ale teď něco takového nejspíš prožívá na vlastní kůži. Protože jestli se zrovna nezamíloval, ať se propadne. Poprvé v životě má naproti sobě člověka, kterého sice nikdy předtím neviděl, ale přitom si je naprosto jistý, že k sobě neoddělitelně patří. A co víc, nejspíš je to vzájemné. Protože i ta blondýnka stála a zírala na něj.

Mirek se nezmohl na slovo, ale naštěstí promluvil ona.

